

(Минава към друг портрет.) 20.

Загдето лонг совет на краля бже да не,
обрече се долг блазг самшоткь на изгание!

(предь друг портрет.)

Откуни нѣкога дона Морис-Рамиро, краля
на Арагон. Дон Карлос скръства рѣце и го
гледа отъ глава до пети.

Очудвате ли, дон Рюи,

но продължете.

Дон Рюи Толмез минава към друг портрет.

Ето дон Рюи Толмез.

За нашата снага не сѣ досекухтѣ
на сина. Той псеки до триста знамена,
спечели въ тобкованскій неравни,
превзе Мортимъ, Никаръ, превзе и Айтмаквара —
и въ бедностъ пакъ умръ. Краля, поклонъ предь него!

(Той се поклони, сина мана и манава към
друг портрет. Краля го слуша съ на-
радащо нетърпение и гнѣвъ.)

А ето Милъ — синѣти на дон Рюи Толмез,
най-честниятъ е той — и честната мѣдуна
за краля достойна бѣ.

Дон Карлос.

Шегувате ли се?

Дон Рюи Толмез отива към други
портрети.

А ето — дон Васкесъ, нареченъ Мисри, тукъ
дон Мейнъ — нареченъ той е Синиатъ, зе сирѣ
Залеа нѣкога мѣе нѣкоцина маври.

— Азъ отминавалъ, знамъ, навѣрно най-добруто. —

(Забелязалъ гнѣвното движенье на краля,
той отминава голѣмъ брой картини и
стига изведнѣж до тримѣ последни
портрети, вѣтвѣ отъ зрѣлихъ.)

Тукъ видѣамъ сѣдѣ магородетъ отъ до, който
живѣе мѣе сѣтъ години — вѣра зашталъ
дори на друговѣрци.

(Къмъ последния портрет.)

А тоа старецъ
баща ми е — той бѣ великъ, макаръ послѣденъ.